

Proč jsem napsal tuto knihu?

Jednoduše proto, že hledám štěstí¹. Snažím se ho najít, vy-cítit. A pak ho procítit, prožít a udržet. Samozřejmě bych si přál, aby se mi dařilo nacházet štěstí co nejčastěji. Nebo ještě líp: neustále. Ale v mém životě jsou to zatím spíš jen chvílky. Jde o ty okamžiky, kdy si své štěstí skutečně naplno uvědomím.

Zajímavé je, že těmito okamžiky většinou nejsou chvíle, kdy dosáhnu nějakého velkého úspěchu, ať už v osobním životě, v práci, nebo třeba ve sportu. Ani když zdárně absolvuji nějaký společenský rituál, který mě má pozvednout výš. Jak je to možné? Proč pocit štěstí nepřichází právě v takových chvílích? Myslím, že důvodem je to, že v daném okamžiku nefunguje to zásadní: energie propojení, kterou bych byl schopen si uvědomovat.

K okamžikům největšího štěstí naopak patří v mém životě momenty, kdy si uvědomuju sebe sama, tady a teď. Těmi jsou například chvíle, které trávím se svou rodinou, se svými dětmi. Ale ani tehdy to neplatí stoprocentně. Existují okamžiky ještě obyčejnější, elementárnější. Možná to zní pošetile, ale patří k nim například chvíle, kdy si uvědomím, že jsem s něčím propojený. To se může stát téměř kdykoli, například i psaní této knihy bylo takovou situací. Kniha, kterou držíte v ruce, mi tím, že jsem se při její přípravě musel vzdělávat, dotazovat a pít po nejrůznějších souvislostech, ale i různých pohledech na věc, hodně pomohla. Přispěla k tomu, že jsem si ujasnil jedno: cesta života, po níž jdu, je ta správná.

---

¹ Víte, co v některých kulturách znamená slovo štěstí? V ruštině je štěstí „šťastije“ a znamená to jít se štěstím. To, že jdeme s částí. S částí boha nebo něčeho vyššího. Nevnučuju vám víru v boha. Jen se mi tento pohled líbí. Najdu-li v sobě část vyšší bytosti, pak jsem s její částí – a díky tomu jsem celistvý.

Klidně si můžete myslet, že jsem blázen. Ale mně stačí uvědomit si třeba to, že se při chůzi dotýkám země. Když jsem bos v sauně a cítím, že i ta podložka, která tam je, musela být z něčeho a někým vyrobena. To něco se muselo podvolit. Muselo to v podstatě dovolit, abychom to mohli použít a dát tomu nový účel: aby nám sloužilo.

Připadá mi, že jsme často tak neteční ke svému okolí, že si věci nevšímáme a nevážíme. Slepě jdeme světem a myslíme si, že se všechno točí kolem nás. Jistě, i to je možnost, jak svět vnímat. A je každého věc, zda se bude brát za středobod vesmíru, který kolem něj obíhá, a vše považovat za samozřejmé, anebo jestli se rozhodne být vděčný za to, co v životě zažívá a čeho se mu dostává, a být vědomou součástí vesmíru. Jestli se rozhodne poděkovat každému, koho na své cestě potká, nebo si bude myslet, že ostatní musí být vděční jemu za to, že jim vůbec věnuje pozornost.

Já jsem si ve svém životě zvolil cestu vděčnosti. Chci si být co nejvíce vědom chvílí, které prožívám, a toho, co svou přítomností a jednáním v těchto chvílích způsobuju. A to včetně toho, s kým nebo s čím se dostávám do kontaktu. I kdyby to byla „pouze“ láhev. Láhev, která je na první pohled úplně prostá, a přitom mi umožňuje napít se i v místech, kde voda široko daleko není a kam bych se proto jinak nikdy neodvážil. V těch chvílích v sobě samém pocituji vděk. A také propojení se sebou samým a s ostatními. V té chvíli jsem vděčný a v té chvíli jsem šťastný. V té chvíli žiju.

Pokud chcete být šťastní, zkuste to také tak. Věřím, že jedinou věcí, která stačí k tomu, abyste dosáhli štěstí, je děkovat, děkovat a děkovat. Stačí zkusit si tuto cestu připustit. Připusťte si třeba je na malou chvíli, že tato cesta funguje. Nemusíte jí věřit. Zkuste to na pár dní. Zkuste v sauně být vědomě vděční za teplo, které tam můžete zažívat. Zkuste být vděční podložce. Vodě, kterou se umýváte. Poděkujte jí a popřejte jí to nejlepší za to, jak vám dobře posloužila. A popřejte jí, aby pomohla vyčistit to, co se vám nebo jiným nepodařilo. Naučte se vyjadřovat vděk nejenom lidem, ale i věcem, které vám umožňují vaše bytí. Od pochopení materiálních věcí a vděku k nim můžeme začít být vděční za nehmatatelné chvíle. Za všechny vzácné okamžiky, kterých se nám dostává. Včetně chvílí s našimi nejmilejšími, kterých si pak třeba budeme víc vážit. Ne naopak.

Pak se naučíte přijímat vše kolem sebe s klidem a pokorou. Být vědomí. Smiřeni. Šťastní.

Mně taková cesta přijde smysluplná. Naplňuje mě. A právě tuhle svoji cestu se snažím popsat v téhle knize. Cestu, na níž hraje klíčovou roli slovo uvědomění².

Zastavím se na chvíli u názvu této knihy: Víte vlastně, kdo je to hotentot? To slovo se v našem světě vžilo jako výraz pro člověka, který je omezený, který je v určitém ohledu primitiv. Označujeme tak člověka, který z pohledu jiných lidí mluví nesmysly a hlouposti. Ptáte se, jak to souvisí se mnou? Přiznávám bez mučení, že mně naopak přijde hotentotská, nesrozumitelná a zmatečná spousta věcí a situací kolem nás.

To, že jsem napsal první verzi této knihy hotentotsky, zmínila moje partnerka. Proč? Proč jsem se pak s tím, co domnělý hotentot či hotentotství představuje, tak sblížil? Především proto, že jako činorodý až hyperaktivní člověk někdy dělám věci doslova překotně. A přesně tak jsem napsal první verzi této knihy. Svým způsobem nesrozumitelně. Tak rychle, že jsem ani nestíhal domýšlet všechny souvislosti. Nebo to, jestli je tok mých myšlenek srozumitelný pro okolí.

Slovem hottentot původně Angličané označovali domorodce z jihoafrického kmene Khoi. Z hlediska zkoumání iniciačních rituálů³ primitivních společností je zajímavá jedna věc: iniciační rituály vzaly zaslé u nás (v souvislosti s civilizačním pokrokem), ale i u hotentotů, a to zhruba v době, kdy se z hotentotů lovců stali pastevcí. Hotentotští jinoši se tak začali stávat muži a stavět se na vlastní nohy až po dovršení osmnácti let. Absenci skutečných iniciačních rituálů se tedy podobají naší civilizaci.

V čem ale spočívá síla naší civilizace, kterou máme i navzdory tomu, že jsme opustili dávné iniciační rituály? Síla, která je ve společnosti patrná navzdory závěrům mnohých autorů, kteří poukazují na to, že naše doba trpí (globální) krizí mužství, a vnímají to pomalu jako konec světa?

Myslím, že je dobré si uvědomit, jakou výhodu nám to, že nejsme formováni a svazováni primitivními rituály, poskytuje. A jaké nám to dává v rámci společnosti a globálního světa jako celku možnosti. Při té příležitosti se

můžeme zamyslet, jak případný stav nedostatku mužské živočišné energie využít ve svůj prospěch, spokojenost a radost. Na rozdíl od primitivních národů máme možnost volby. Můžeme být mužným, ale zároveň i citlivým. Ano, čistá syrová mužská energie je možná přitažlivá, ale určitě ji nechcete mít doma.

Někdy si kladu otázku, proč chceme stále vědět proč? Potřebujeme znát odpověď úplně na všechno? Nechceme raději přijmout, že něčemu prostě nebudeme rozumět? Že je možné řídit se jen svou intuicí a být jen takovým nepoučeným, nedokonalým hotentotem?

O čem je tato kniha a co mi může dát?

Kniha, kterou držíte v ruce, je o mém životě. Je o mém pohledu na život. O krásných chvílích, ale také o překonávání překážek. I když se v ní odráží celý můj život, řekl bych, že svůj počátek má v době, kdy jsem začal podnikat a budovat náš čokoládový sen. Naše impérium. I když mi připadá, že nám ještě něco trochu chybí a že máme pouze nedotažené impéri-². Tehdy na začátku se mě hodně lidí snažilo od mé nové radosti odradit. Ptali se mě na to, proč nejdu zpátky dělat to, co už jsem dobře uměl: práci s auty. Nebyli schopni pochopit, že se mi chce začít dělat něco, v čem vidím smysl. Když nad tím přemýšlím, věřím, že nastavení jejich hlavy to zkrátka nedokázalo zpracovat. A já dál nosil čokolády všude, kam jsem přišel, a dělal jsem to s radostí. Lidé mi nerozuměli, smáli se mi, někdy se i vysmívali. Možná mě považovali za hotentota, který zaspal dobu. Necháпали.

---

² Jednou jsem slyšel, jak Jaroslav Dušek někde povídal, že se ptal nějakého vyobrazení v katedrále (protože mluví s kameny) na to, jak je možné, že jsme to „dotáhli až sem“. A rychlá a jasná odpověď byla, že to byla nepozornost. A když si to uvědomíme, když si to zkusíme uvědomit, víme, že je to pravda.

³ Iniciační rituály podstupují jedinci v určité společnosti, aby se posunuli výše na žebříčku hierarchie (typicky to byli chlapi, kteří se úspěšným absolvováním daného rituálu stali muži). Nejprve je zasvěcovaný odpoutáván od běžného života a celkově umrtvován, čímž je nejspíš zbavován minulosti, od které se má radikálně odpoutat. To aby na sebe mohl vzít novou identitu, do které se postupným zasvěcováním vžívá. V tomto přechodovém období se odpoutává od starého, které umírá (zde tedy dětství), a učí se od starších novému (zde dospělému mužství). Vše je zahaleno do tajemného a intenzivního až bolestného působení. To zřejmě pro hluboké prožití a přijetí nového.

A dnes? Díky našemu přístupu a víře ve vlastní sen máme najednou společnost, jejíž výrobky milují tisíce lidí po celém světě. Doma nás podporují a v zahraničí nechápou, jak je možné, že jsme tam, kde jsme, za tak krátkou dobu. Odpověď je jednoduchá: důležité je budovat a dávat. Oddávat se té věci, ne ji dělat jen proto, aby už z toho něco kápla. Je to o tom, běžet každý den maraton sprinterskou rychlostí a vědět, že zítra to bude stejně tak. Je to o tom, že neřeším zisk, ale vím, jakou radost to přináší. Primárně mně (tím, že mě to baví a zároveň užíví), ale i ostatním. Tím, že přispívám k pocitům radosti a spokojenosti, k potěšení a zároveň k povědomí o zdravém životním stylu, ekologii a trvale udržitelném rozvoji. A proto je tato kniha i o tom, proč vyznávám tvoření, a ne pouze prodávání. Je o mé životní cestě, jejímž ústředním motivem je motiv propojení: osobní život a práce jsou na ní jedním a tím samým.

Co všechno se na této cestě propojuje, a o čem tedy tato kniha je?

O radosti z bytí. O jeho lehkosti. O tom, proč se nebát udělat cokoliv, co se mi zachce, pokud to nezasahuje do svobody, komfortní zóny a práv druhého. Je to čtení o cestě k životu plnému hraní a zkoušení. A nakonec o spokojenosti s tím, že jsem vyjádřil sebe sama skrze postupné kroky, které dělám proto, abych se zlepšoval. V době klidu a radosti můžu pracovat na svých snech. Jsem high a můžu postupně řídit své sebezdokonalování se.

Je ale také o chvílích, kdy se tak dobře necítíme. Kdy si nepřipadáme lehcí, a to ani omylem. Je o chvílích, které jsou těžké. Pak jsme často down a nejde o řízenou situaci postupného sebezdokonalování se. Tyto chvíle nám na rozdíl od těch výše uvedených dávají možnost hloubat v sobě až na dřeň, zabývat se svým opravdovým já – a nakonec snad pochopit nejen sami sebe, ale i náš úkol na této planetě. Dávají nám možnost být vděční, vnímaví, vědomí. Dávají nám poté, co je překonáme, možnost užívat chvíle, které bychom označili za lehké, mnohem intenzivněji a vážít si jich.

Tato kniha nechce čtenáře nutit, aby začal sám sebe lépe vnímat nebo aby cítil okamžitou vděčnost za to, že může zanechávat své kroky na cestě, po které kráčí. Chce být pouze podnětem k zamyšlení. Vycházím v ní ze své víry, že každý z nás si prostřednictvím toho, jak vnímá realitu, vytváří svou vlastní subjektivní verzi skutečnosti. Tu krásnou i tu bolestnou. Svůj matrix⁴.